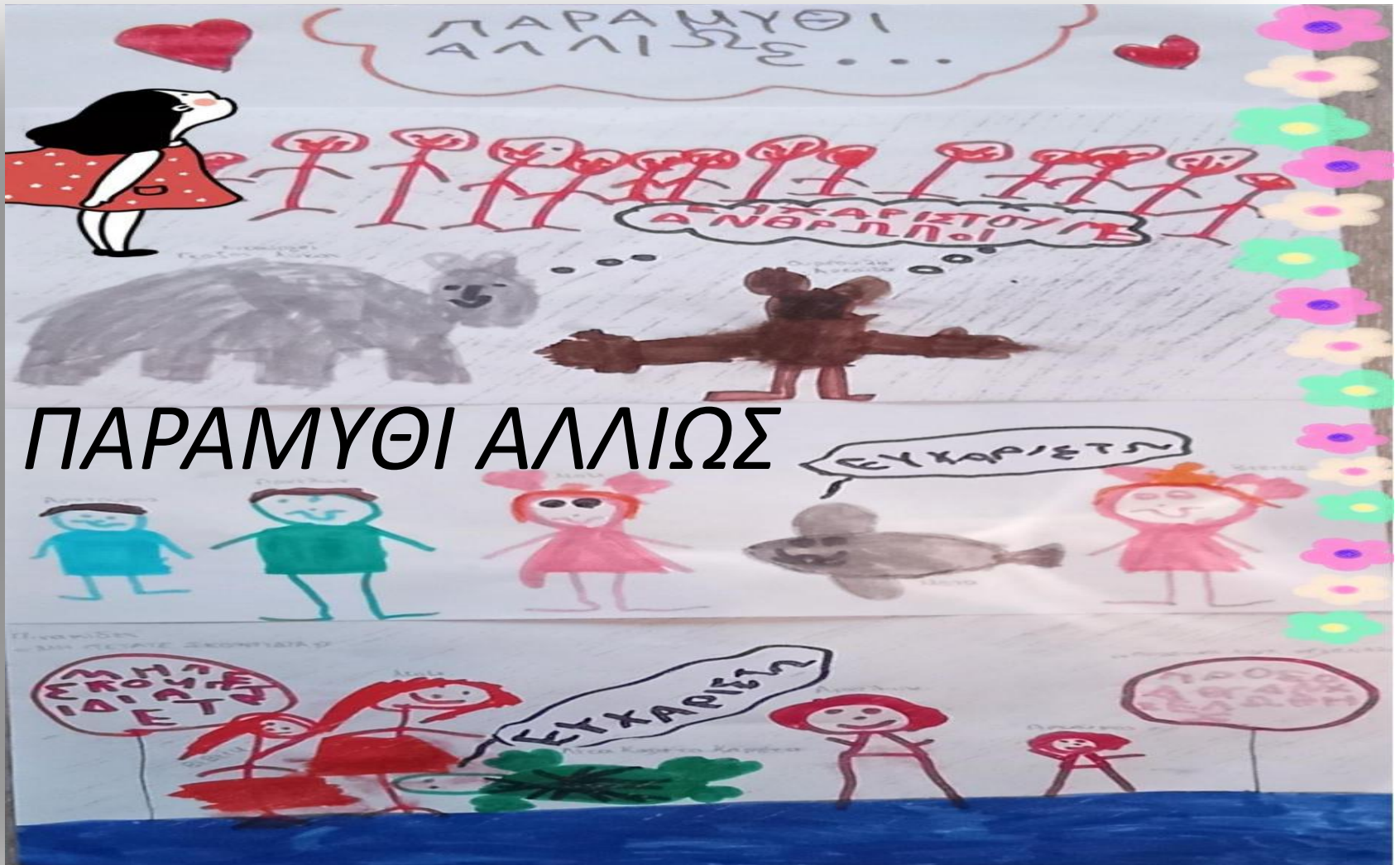

Ένα παραμύθι για τα ζώα που κινδυνεύουν να εξαφανιστούν στην Ελλάδα
Συγγραφείς – Εικονογράφοι: Τα παιδιά του 2^{ου} Νηπιαγωγείου Γουμένισσας

Οι νηπιαγωγοί: Ζέγλη Αθηνά, Χατζηβασιλείου Δέσποινα, Δούμου Σοφία
Φεβρουάριος 2022

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια μικρή πόλη της Κεντρικής Μακεδονίας, που την έλεγαν Γουμένισσα, ζούσε μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Ο μπαμπάς Αρχέλων, η μαμά Μομ και τα δυο τους παιδάκια, ο Αρκτούρος και η Βεβέφ.

Ετοιμάζονταν για τις καλοκαιρινές τους διακοπές. Θα πήγαιναν αρχικά, σε ένα όμορφο νησί του Ιονίου, στη Ζάκυνθο. Πήραν το καράβι και ξεκίνησαν.

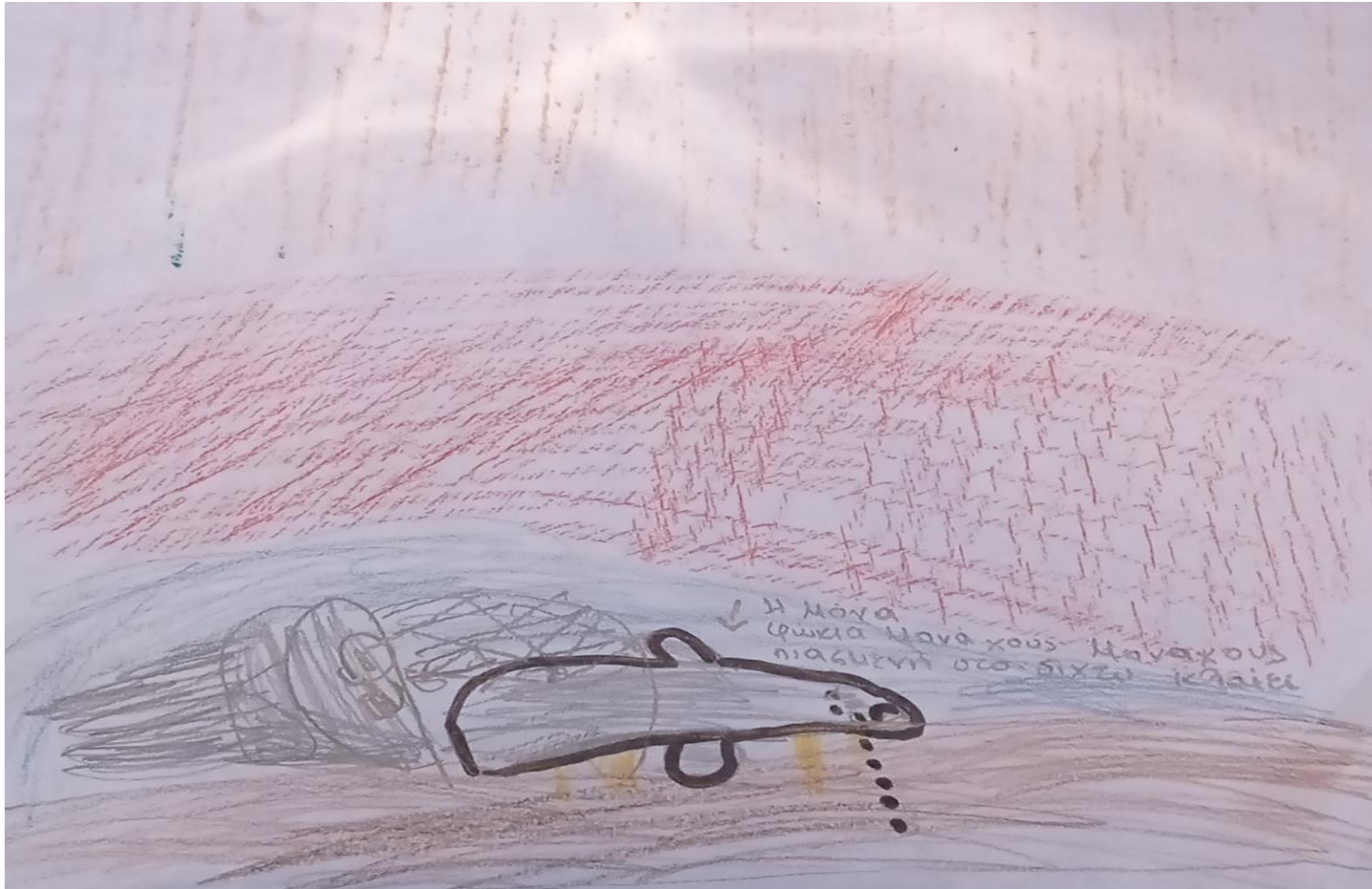
Όταν έφτασαν πήγαν κατευθείαν για κολύμπι να δροσιστούν, γιατί ήταν μια πολύ ζεστή ημέρα. Στην παραλία συνάντησαν έκπληκτοι μια χελώνα καρέτα καρέτα που έκλαιγε. Ο Αρχέλων την πλησίασε και τη ρώτησε: «Γεια σου, πώς σε λένε; Γιατί κλαις;». Και η χελωνίτσα απάντησε: «Είμαι η Λέτα Καρέτα Καρέτα. Κλαίω γιατί έχασα τ' αβγουλάκια μου! Τα παιδάκια μου! Κάποιος απρόσεκτος άνθρωπος ήρθε στην παραλία κι έβαλε την ομπρέλα του στην άμμο, στο σημείο που είχα θάψει τ' αβγουλάκια μου. Και τα έσπασε! Και δε φτάνει αυτό. Άφησε και την πλαστική του σακούλα εδώ όταν έφυγε, την πήρε το κύμα, εγώ νόμιζα ότι ήταν τσούχτρα κι έφαγα λίγο. Και τώρα πονάει η κοιλιά μου, θα πεθάνω, δε θ' αντέξω!».

Ο Αρχέλιων τότε πήρε την χελωνίτσα και την πήγε γρήγορα στην πλησιέστερη μονάδα φροντίδας ζώων, όπου την γιάτρεψαν και την έκαναν καλά. Ύστερα πήγε στον δήμαρχο της Ζακύνθου και του είπε να βάλει δυο μεγάλες καινούριες πινακίδες στην παραλία για να μείνουν ασφαλή τα αυγά της Λέτας και των άλλων χελωνών καρέτα καρέτα. Έτσι κι έγινε. Μετά από λίγες μέρες η Λέτα επέστρεψε στην παραλία κι όλη η οικογένειά πήγε εκεί για να την αποχαιρετήσει.

Έπειτα η οικογένεια πήρε το πλοίο με προορισμό ένα ακόμη όμορφο νησί της Ελλάδας, την Αλόνησο. Δυστυχώς όμως το θέαμα που αντίκρισαν στην πρώτη παραλία που πήγαν για μπάνιο ήταν πολύ θλιβερό. Μια φώκια ξεβρασμένη στην αμμουδιά, παγιδευμένη σε ένα δίχτυ, έκλαιγε με λυγμούς.

Η μαμά Μομ που ήξερε από φώκιες έτρεξε γρήγορα κοντά της και τη ρώτησε: «Πώς σε λένε καλή μου φώκια; Τι έπαθες;». Και η φώκια απάντησε: «Είμαι η Μόνα Μονάχους Μονάχους. Πιάστηκα σε κάτι στατικά δίχτυα στο βυθό της θάλασσας, προσπάθησα να ξεμπλεχτώ τελείως αλλά δε τα κατάφερα κι ένα κομμάτι έμεινε στο πτερύγιο μου και δε μπορώ να κολυμπήσω. Τι θα κάνω; Θα πεθάνω!». Τότε η Μομ με ένα ψαλίδι έκοψε αμέσως τα δίχτυα.

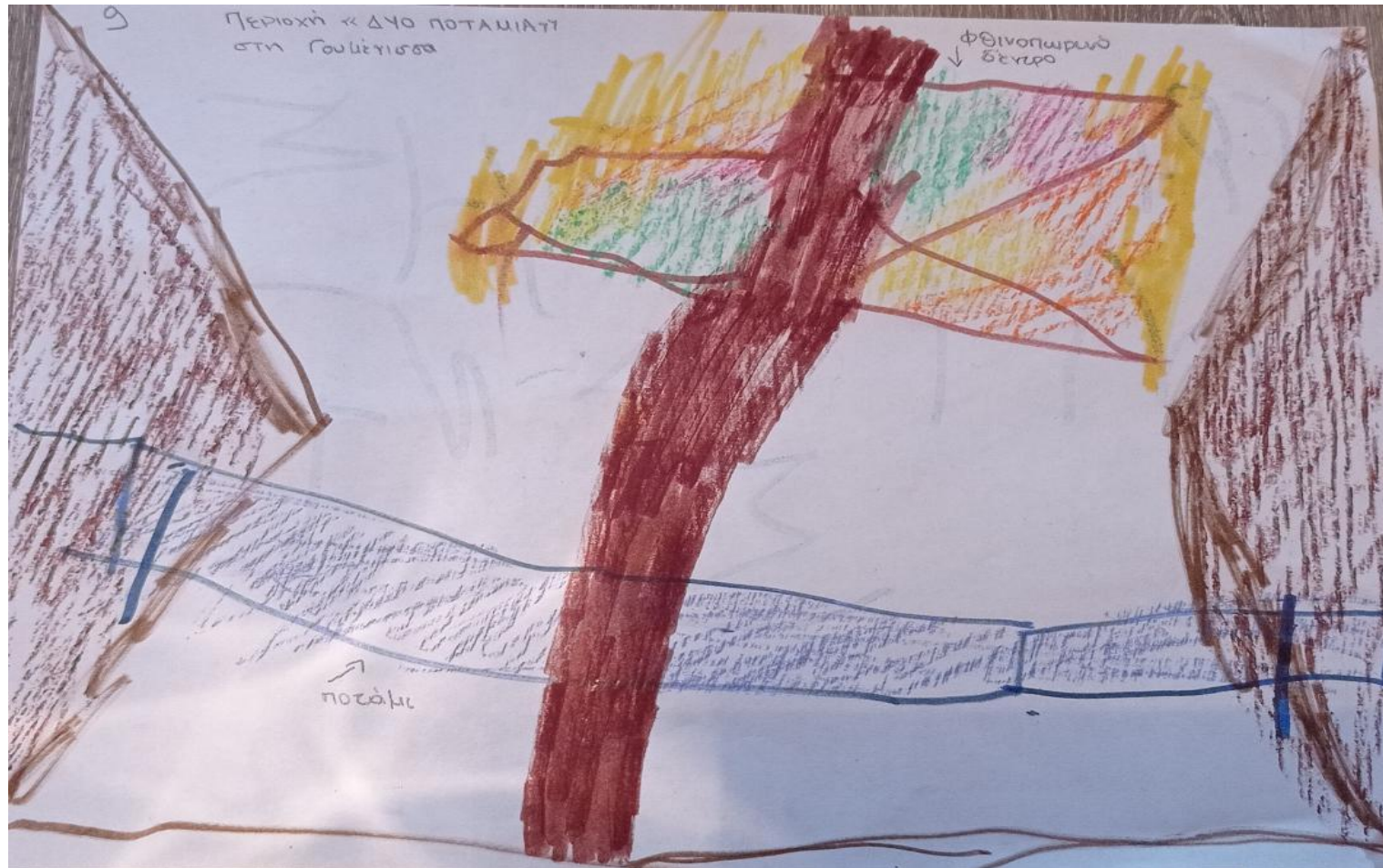
«Είσαι ελεύθερη τώρα Μόνα. Μόνο να προσέχεις όταν κολυμπάς και θα είσαι μια χαρά.», είπε η μαμά Μομ. Όμως η Μόνα της είπε πως πολύ φοβάται ότι σύντομα θα ξανασυμβεί το ίδιο. Γιατί οι φώκιες και τα δελφίνια πολύ συχνά πιάνονται στα μεγάλα δίχτυα των ψαράδων. «Κάτι πρέπει να κάνουμε», είπε ο μπαμπάς Αρχέλων. Τότε τυχαία είδαν λίγο πιο πέρα έναν ψαρά. Όλοι μαζί πήγαν κοντά του να τον παρακαλέσουν να πει και στους άλλους ψαράδες να μην αφήνουν τα δίχτυα τους στο βυθό και να μη ψαρεύουν τοσοοόσα πολλά ψαράκια για να έχει να φάνε μερικά και τα ζωάκια της θάλασσας.

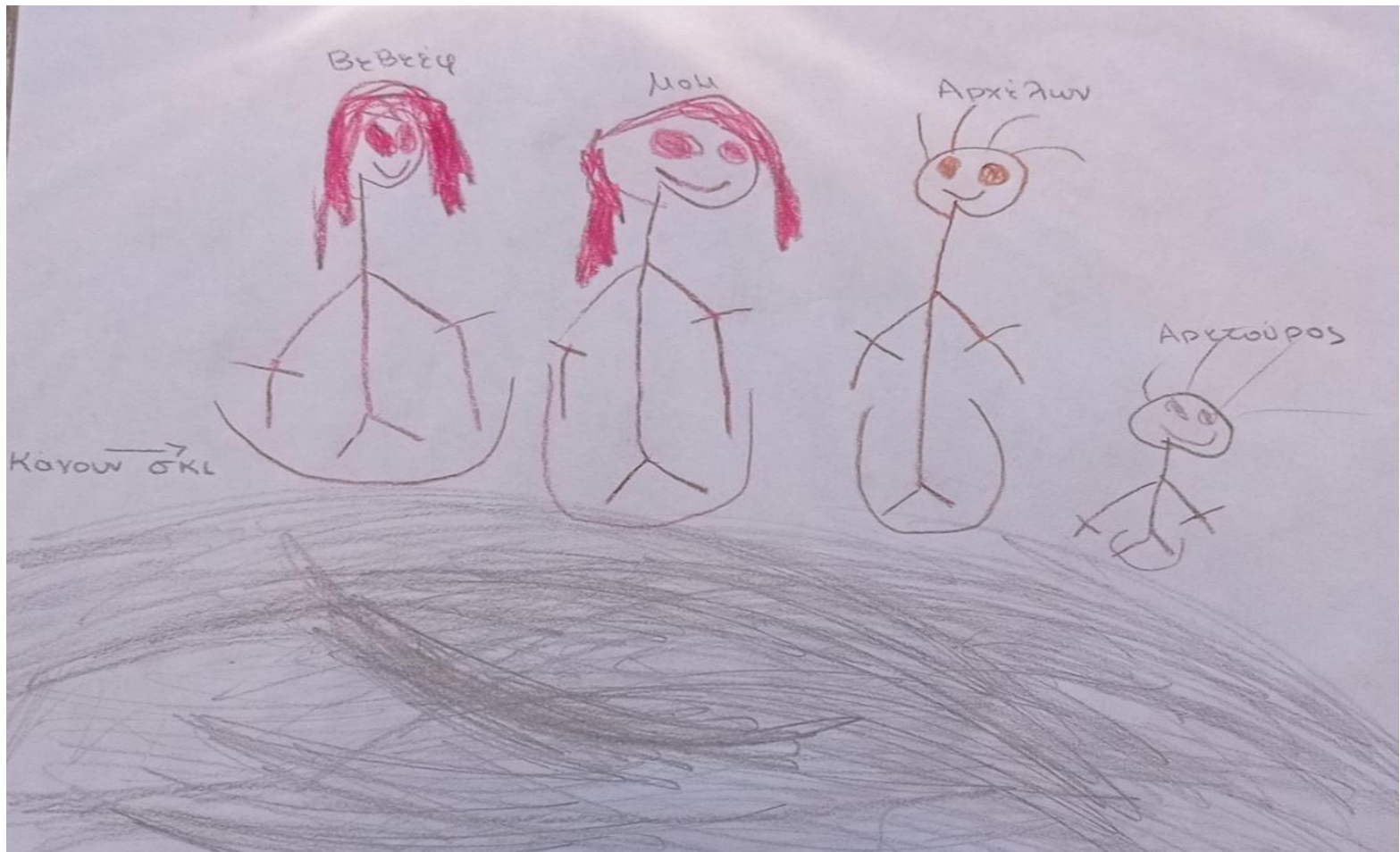
Έτσι κι έγινε. Κι από εκείνη την ημέρα όλα ήταν καλύτερα. Και για την Μόνα και για τα δελφινάκια και για όλα τα άλλα πλάσματα της θάλασσας. Οι καλοκαιρινές διακοπές τέλειωσαν κι η οικογένεια πήγε να αποχαιρετήσει τη φίλη της τη Μόνα και να επιστρέψει στο σπίτι της.

Πέρασαν οι μέρες. Όλα κυλούσαν ήρεμα για την οικογένεια στη Γουμένισσα. Είχε φτάσει το φθινόπωρο. Κάθε Σαββατοκύριακο πήγαιναν βόλτα στο ποτάμι. Έκαναν πικνικ, χωρίς να ξεχνούν ποτέ να μαζεύουν τα σκουπίδια τους φεύγοντας, κι έβγαζαν φωτογραφίες το όμορφο φθινοπωρινό τοπίο.

Με τα πρώτα χιόνια που έφερε ο χειμώνας, η οικογένεια αποφάσισε να πάει μια εκδρομή στο βουνό. Πήγαν στο χιονοδρομικό κέντρο, έβαλαν τα πέδιλα του σκι και ξεκίνησαν να κατεβαίνουν την πλαγιά.

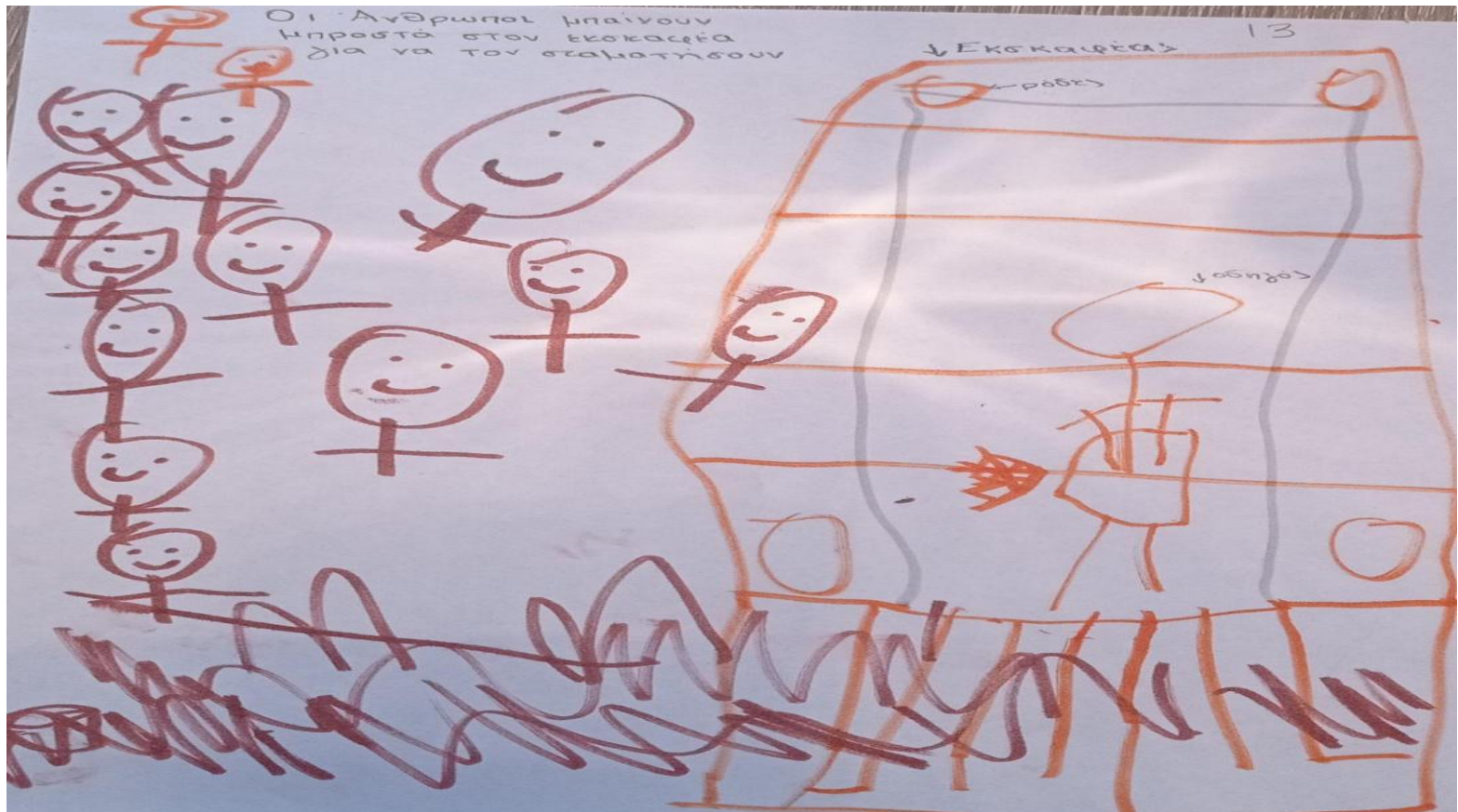
Ξαφνικά στον δρόμο του μικρού αγοριού του Αρκτούρου, εμφανίστηκε μια μεγάλη καφέ αρκούδα κι ένας γκριζος λύκος που συζητούσαν και φαίνονταν πολύ στενοχωρημένοι.

«Γεια σας καλά μου ζωάκια. Τι πάθατε; Γιατί φωνάζετε αγανακτισμένα;», ρώτησε ο Αρκτούρος.
«Είμαι η Ούρσουλα, είπε η αρκούδα, κι αυτός ο φίλος μου ο Λυκούργος ο γκριζος λύκος. Δεν αντέχουμε άλλο την κατάσταση που επικρατεί στο δάσος, το σπίτι μας. Εκεί που κοιμόμουν ήσυχα ήσυχα στη σπηλιά μου, ξύπνησα από ένα δυνατό θόρυβο. Βγήκα και τι να δω; Ένας τεράστιος εκσκαφέας, άνοιγε δρόμους, και θα έφτιαχναν λέει μετά ένα εργοστάσιο στη μέση του δάσους. Του είπα να φύγει, αλλά δε μ' άκουσε. Και βρήκα τον Λυκούργο μήπως βοηθήσει. Αλλά κι αυτός δύσκολα πέρασε. Οι εργάτες βρώμισαν το δάσος. Παντού στο σπίτι του Λυκούργου σκουπίδια. Πήγε κι αυτός να τους διώξει αλλά οι άνθρωποι τον κυνήγησαν με τα όπλα τους». «Αδύνατον! είπε ο Αρκτούρος, κάτι πρέπει να κάνουμε. Περιμένετε εδώ, πάω να φέρω βοήθεια.». Ο Αρκτούρος γύρισε πίσω κι ενημέρωσε την οικογένειά του και τους άλλους ανθρώπους που έκαναν σκι για την κατάσταση.

Μόλις οι Άνθρωποι άκουσαν τι συνέβη στα ζωάκια του δάσους έτρεξαν να βοηθήσουν. Σχημάτισαν όλοι μαζί μια αλυσίδα πιασμένοι χέρι χέρι και μπήκαν μπροστά στον εκσκαφέα να τον σταματήσουν. Έπειτα έδιωξαν τους εργάτες και τους έβαλαν να τους υποσχεθούν μπροστά σε όλα τα ζωάκια ότι δε θα κατέστρεφαν άλλο το δάσος, το σπίτι τόσων ζώων.

Έτσι κι έγινε. Τα μηχανήματα, οι εργάτες, τα σκουπίδια εξαφανίστηκαν. Η Ούρσουλα η αρκούδα, ο Λυκούργος ο γκρίζος λύκος κι όλα τ' άλλα τα ζωάκια του δάσους, μικρά και μεγάλα, ήταν τόσο χαρούμενα κι ευτυχισμένα. Και για να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους στους ανθρώπους τους αποχαιρετούσαν και τους φώναζαν όλα μαζί: «Ευχαριστούμεε!!!». Κι έζησαν αυτοί καλά...κι η οικογένεια απ' τη Γουμένισσα καλύτερα...

